

Arrest

**nr. 250 917 van 12 maart 2021
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LAHAYE, loco advocaat J. HARDY, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 9 november 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 5 januari 2018 en op 4 juli 2018.

Op 31 januari 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 7 april 2020 vernietigd bij arrest nr. X.

1.2. Op 26 oktober 2020 neemt de commissaris-generaal een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Cabudare (staat Lara) en bezit u de Venezolaanse nationaliteit. Uw moeder was reeds lange tijd lid van de Partido Socialista Unido de Venezuela (PSUV) en een hevige aanhangster van Hugo Chávez. Zo organiseerde ze naast bijeenkomsten in haar woning ook heuse marsen als blijk van steun aan de regering van Chávez. Uzelf wou na uw studies Human Resources en een aantal eerste werkervaringen in de auditsector werken voor het bedrijf ‘Lácteos Los Andes’, een groot socialistisch staatsbedrijf van melkproducten en fruitsappen. Omdat een dergelijke tewerkstelling vereiste dat u het regime steunde, werd u lid van de regeringspartij (PSUV). U werd in 2011 bij het bedrijf aangesteld als personeelsmanager. Dientengevolge werd u meer en meer politiek actief: u woonde bijeenkomsten binnen het bedrijf bij, u had met uw collega’s regelmatig gesprekken over de ideologie en u was verantwoordelijk voor het mobiliseren van werknemers als er demonstraties ten voordele van de regering werden georganiseerd. U maakte binnen het bedrijf een aantal promoties en zo werd u in 2016 nationaal personeelsmanager. Na een herstructurering werd u begin 2017 gedegradeerd tot regionaal verantwoordelijke van de westelijke regio van Venezuela. In datzelfde jaar ontstonden er grote protesten tegen de Venezolaanse regering. Er ontstond een spiraal van geweld door heel het land. Ook in de wijk waar u woonde was de situatie onrustig. Ook daar waren grote manifestaties en omdat iedereen wist dat u voor de regering werkte – u was zelfs de enige bewoner die een overheidsfunctie uitoefende – werd u vaak uitgescholden voor rotchavist door de andere wijkbewoners, onder wie [R.Q.] die lid is van ‘La Resistencia’. De auto van uw man werd bekrast en er werd wel eens vuilnis in uw tuin gedumpt. Om de spiraal van geweld te doorbreken kondigde de president op 1 mei 2017 aan dat er een grondwetgevende vergadering opgericht zou worden. Op 30 juli 2017 zouden de verkiezingen met betrekking tot dit nieuwe orgaan georganiseerd worden. Om de politieke tegenstand hiertegen binnen Lácteos Los Andes te ondermijnen werden er onder het mom van een grote herstructurering verschillende opposanten van het regime ontslagen. Zo’n duizend werknemers dienden verspreid over een periode van een aantal maanden af te vloeien. De spanning binnen het bedrijf was dan ook om te snijden. In deze context moest u op 17 juli 2017 de verkoopdirecteur [Y.S.] en de verkoopscoördinator [V.V.] aan de deur zetten. Tijdens het ontslaggesprek bedreigden zij u met de dood. Op 18 juli 2017 ontsloeg u [D.A.], een verkoopsanaliste binnen het bedrijf. Ook zij slingerde doodsbedreigingen naar uw hoofd. Door de ontslagronde op het bedrijf werd het bedrijf in juli 2017 door manifestanten aangevallen, waardoor de guardia civil moest tussenkomen. De geruchten gingen overigens dat Lácteos Los Andes samenwerkte met de colectivos tegen de opposanten en dat deze opposanten lijsten hadden met alle managers en leidinggevendenden binnen het bedrijf. De verkiezingen werden op 30 juli 2017 gewonnen door de regeringspartij en daags na de verkiezingen riep president Maduro dan ook op om de rangen te sluiten: hij gaf opdracht om iedereen te ontslaan die niet was gaan stemmen. U hield zich in de daaropvolgende weken bezig met het controleren van alle werknemers die onder u in de hiërarchie van het bedrijf stonden om te zien of zij hun stem uitgebracht hadden en ook om andere leidinggevendenden aan te sporen hetzelfde te doen bij hun werknemers. In augustus 2017 moest u in opdracht van het bedrijf naar Caracas om ook daar drie leidinggevendenden van de dochterorganisatie ‘Andilara’ te ontslaan. In die periode werd u door [L.M.], de algemeen directeur van Lácteos Los Andes, gevraagd om in de gevaarlijke staat Zulia mensen te ontslaan. Uit veiligheidsoverwegingen weigerde u dit te doen. Hierop kreeg u problemen met uw leidinggevendenden: uw weigering beviel hen niet en uw ontslagbrief werd opgemaakt. Omdat u uw goede reputatie en een goed CV wenste te behouden, besloot u om zelf ontslag te nemen. Op 27 september 2017 deed u dit daadwerkelijk maar u werkte nog tot 29 september 2017 voort. Nadien maakte u plannen om Venezuela te verlaten. Omdat uw echtgenoot geen paspoort kon krijgen, bleef hij in Venezuela en verhuisde hij naar de woning van zijn moeder. U vertrok op 22 oktober 2017 met uw jongste zoon [J.A.] naar de Dominicaanse Republiek, op bezoek bij uw oudste zoon. Op 8 november 2017 reisde u door naar België, alwaar u op 9 november 2017 om internationale bescherming verzocht. Bij een eventuele terugkeer naar Venezuela vreest u voor uw leven omdat u in heel Venezuela gekend staat als aanhangster van de regering en omdat u vele mensen diende te Daarnaast vreest u, gelet op het plan ‘Ubica Tu Casa’, het plan van de Venezolaanse overheid om leegstaande woningen te confisqueren, geen onderdak meer te hebben in Venezuela. Tot slot, gezien uw afwezigheid bij de presidentsverkiezingen van mei 2018, vreest u geen recht meer te hebben op een aantal sociale voorzieningen en de facto als een staatloze beschouwd te worden.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort; het paspoort van uw minderjarige zoon [J.A.]; zijn geboorteakte; de geboorteakte van uw zoon [J.] die momenteel in de Dominicaanse Republiek woont; uw identiteitskaart; uw werkbadge van Lácteos Los

Andes; uw huwelijksakte; uw diploma 'Human Resources'; een folder van de organisatie 'Lácteos Los Andes'; een benoemingsbesluit, d.d. 29 juni 2015, waaruit blijkt dat u vanaf 1 juli 2015 gedurende drie maanden tot regionaal personeelsdirecteur van Lácteos Los Andes werd benoemd; een benoemingsbesluit, d.d. 29 december 2015, waaruit blijkt dat u vanaf 1 januari 2016 tot nationaal personeelsdirecteur van Lácteos Los Andes werd benoemd; een benoemingsaanvraag d.d. 17 februari 2017 waarin u werd voorgedragen als nieuwe regionaal directeur van de regio 'Occidente'; uw ontslagbrief, d.d. 27 september 2017; een attest van Lácteos Los Andes waarin bevestigd wordt dat u tussen 14 maart 2011 en 29 september 2017 tewerkgesteld was voor deze organisatie; uw laatste loonafrekening van uw werkgever Lácteos Los Andes, d.d. 29 september 2017; twee getuigenissen van collega's die uw werkzaamheden bij Lácteos Los Andes bevestigen, alsook de problemen die u kreeg na de verkiezingen voor de grondwetgevende vergadering; een foto van de beschadigde wagen van uw echtgenoot; twee medische documenten ter staving van onder andere een maagzweer, gedateerd in 2012 en 2014; mailverkeer tussen leidinggevendenden van Lácteos Los Andes met betrekking tot een herstructurering in uw bedrijf; een overzicht van de financiële situatie van Andilara, de dochteronderneming van Lácteos Los Andes; de officiële bekendmaking van de ontslagronde en de herstructurering van Lácteos Los Andes; de berekening van de ontslagvergoeding van [D.A.]; de berekening van de ontslagvergoeding van [V.V.] en [Y.S.]; een flyer die onder de werknemers van Andilago verspreid werd om hen op te roepen niet te gaan stemmen bij de verkiezingen van 30 juli 2017; een aantal lijsten waarin wordt opgelijst welke en hoeveel werknemers er stemden op 30 juli 2017; een screenshot van een WhatsApp-conversatie met [L.M.], de algemeen directeur van Lácteos Los Andes, waarin hij aangeeft dat u werknemers van het bedrijf moet ontslaan; een aantal artikelen betreffende de algemene (veiligheids)situatie in Venezuela met voorbeelden van enkele chavisten die door de oppositie gewelddadig aangepakt werden; een YouTube-filmpje, gepubliceerd op 20 juli 2017, betreffende een betoging vlakbij het bedrijf Lácteos Los Andes waarbij er onder meer door betogers op het bedrijf werd geschoten maar waarbij de ordetroepen konden tussenkomen; een aantal nieuwsberichten betreffende de campagne naar aanleiding van de verkiezingen van de grondwetgevende vergadering op 30 juli 2017 en betreffende de verkiezingen op zich; een twitterbericht van @cristiancrespo met een foto van een communiqué van de Venezolaanse overheid waaruit zou moeten blijken dat burgers die niet deelnamen aan de presidentsverkiezingen van 2018, een aantal rechten ontzegd zullen worden; een aantal nieuwsberichten betreffende "Ubica tu Casa", het plan van de Venezolaanse overheid om leegstaande woningen te confisqueren; en twee rapporten van het UNHCR betreffende mensenrechtenschendingen in Venezuela.

Op 7 april 2020 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing die het Commissariaat-generaal op 31 januari 2019 had genomen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

U haalde aan dat u bij de uitvoering van uw werkzaamheden bij het staatsbedrijf Lácteos Los Andes verschillende personen om politieke redenen diende te ontslaan en dat u in dit verband bedreigd werd. U heeft uw in dit verband ondervonden problemen echter niet aannemelijk gemaakt.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt door personen die u diende te ontslaan bedreigd te zijn geweest.

Zo legde u onder meer tegenstrijdige verklaringen af betreffende de chronologie van de gebeurtenissen in de zomer van 2017 en het onderlinge verband ertussen. Zowel tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal situeerde u de verkiezingen van de grondwetgevende vergadering (Constituyente) voor de start van de ontslagen bij

Lácteos Los Andes. U gaf aan dat iedereen die niet gaan stemmen was bij deze verkiezingen, die plaatsvonden op 30 juni (sic) 2017, ontslagen diende te worden (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5) en dat dit gebeurde op basis van lijsten die in de dagen na deze verkiezing opgemaakt werden. Als gevolg hiervan moest u op 17 juli 2017 [V.V.] en [Y.S.] ontslaan en een dag later Daniela Angulo, hetgeen u staaft met de ontslagvergoedingen van deze betrokken personen waaruit blijkt dat deze daadwerkelijk werden ontslagen op respectievelijk 17 juli 2017 en 18 juli 2017. De reden van hun ontslag lag in alle gevallen bij het feit dat zij niet waren gaan stemmen bij de verkiezingen van de grondwettelijke vergadering op 30 juni (sic) 2017 (CGVS 1, p. 12-14). Geconfronteerd met het feit dat de verkiezing van de Constituyente plaatsvond op 30 juli 2017, gaf u enkel aan dat dit dan inderdaad op 30 juli 2017 geweest zal zijn (CGVS 1, p. 19). Tijdens uw tweede onderhoud bevestigde u dat het ging om 30 juli 2017 en weet u de tegenstrijdigheid aan een tolkprobleem waarbij verwarring was ontstaan tussen "junio" (juni) en "julio" (juli) (CGVS 2, p. 3; schrijven advocaat d.d. 10 januari 2018; verzoekschrift d.d. 1 maart 2019, p. 19). Deze rechtvaardiging kon, volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest d.d. 7 april 2020, tot op zekere hoogte gevolgd worden maar de Raad stipte hierbij evenwel onmiddellijk aan dat u hierbij volledig voorbijging aan het oorzakelijk verband dat u tussen de verkiezingen en het ontslag van voornoemde personen legde. Hun ontslag was, zoals reeds aangehaald, immers, volgens uw verklaringen afgelegd tijdens uw eerste onderhoud, het gevolg van de verkiezingen en van het feit dat ze tijdens de verkiezingen niet stemden (CGVS 1, p. 19-20). Echter, gezien de drie voornoemde personen op 17 en op 18 juli 2017 ontslagen werden, kan hun ontslag onmogelijk te wijten zijn aan het gegeven dat zij niet waren gaan stemmen bij de verkiezingen eind juli 2017. Uw gewijzigde verklaringen afgelegd tijdens uw tweede onderhoud, met name dat de voornoemde drie personen ontslagen waren voordat de verkiezingen hadden plaatsgevonden in het kader van een campagne van de Venezolaanse overheid om politieke tegenstanders te verwijderen - nergens gaf u tijdens uw tweede onderhoud aan dat hun ontslag te wijten zou zijn aan het feit dat ze niet waren gaan stemmen bij de verkiezingen van de Constituyente - (CGVS 2, p. 3, 6, 7 en 10), kunnen dan ook, gelet op uw eerdere verklaringen afgelegd tijdens uw eerste onderhoud, helemaal niet overtuigen. Dat u in beroep informatie aanbracht waaruit blijkt dat de regering een generale repetitie hield voor de verkiezing voor de grondwetgevende vergadering in 600 bureaus twee weken voor de verkiezing, i.e. midden juli 2017, kan hier, nog steeds volgens het arrest van de Raad d.d. 7 april 2020, geen ander licht op werpen. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u wel degelijk verwees naar de eigenlijke verkiezing voor de grondwetgevende vergadering en niet naar de generale repetitie die half juli 2017 plaatsvond. Dat u het verband tussen het ontslag van [V.V.], [Y.S.] en [D.A.] en de verkiezingen van de Constituyente telkens op een andere manier kadert doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw effectieve betrokkenheid bij deze ontslagronde.

Bovendien bent u ook tegenstrijdig betreffende de personen die u vergezelden op het ogenblik dat u deze personeelsleden ontslagen zou hebben. Aanvankelijk, bij uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal, verklaarde u dat enkel de advocaat [D.C.] en de algemeen directeur [J.D.] aanwezig waren toen u hen ontsloeg (CGVS 1, p. 14). Bij uw tweede onderhoud stelde u dan weer dat enkel [J.U.], de nationale personeelsdirecteur, en iemand van de beveiligingsdienst u bijstond toen u deze personen ontsloeg (CGVS 2, p. 8). Verder gaf u op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat u alle personen diende te ontslaan die niet hadden gekozen voor het huidige bewind bij de laatste verkiezingen: dit waren veel mensen (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Ook tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u in de weken na 17 juli 2017 iedere dag mensen diende te ontslaan en verwees u verschillende keren naar al die personen die u moest ontslaan (CGVS 1, p. 13, 15, 16 en 18). Uit het geheel van uw verklaringen tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud blijkt echter dat u voor de verkiezingen van 30 juli 2017 buiten [Y.S.], [V.V.] en [D.A.] (in uw staat) niemand ontslagen heeft: u ging enkel nog één keer naar Caracas om er op één dag enkele werknemers te ontslaan. Bij de ontslagen die volgden na de verkiezingen was u niet persoonlijk betrokken (CGVS 2, p. 6, 7, 10, 11, 13 en 14).

Bovenstaande vaststellingen doen fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde persoonlijke betrokkenheid bij de ontslagen van [Y.S.], [V.V.] en [D.A.]. Bijgevolg kan er ook geen geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen door hen met de dood bedreigd te zijn geweest.

Ook betreffende de gebeurtenissen die geleid hebben tot uw ontslag waren uw verklaringen niet eenduidig. Aanvankelijk stelde u dat u op 26 september 2017 naar Caracas werd gestuurd om vijf personen te ontslaan. Diezelfde dag nog werd u gevraagd om naar Zulia te gaan om ook daar werknemers van het staatsbedrijf te ontslaan, hetgeen u weigerde waardoor u een dag later, op 27 september 2017, uw ontslagbrief indiende (CGVS 1, p. 16-17). Tijdens uw tweede onderhoud gaf u aan dat u zo'n 15 dagen na de verkiezingen, i.e. rond 15 augustus 2017, naar Caracas werd gestuurd om

drie personen de laan uit te sturen. Nadien bent u niet meer naar Caracas gestuurd om mensen te ontslaan (CGVS 1, p. 11, 13 en 14). Begin september 2017 kreeg u van [L.M.], de algemeen directeur van het staatsbedrijf, de opdracht om naar Zulia te gaan om ook daar werknemers aan de deur te zetten. Op diezelfde dag maakt u hem duidelijk dat u dat niet zou doen. Zo'n tien dagen later maakte u uw ontslagbrief over aan uw werkgever (CGVS 2, p. 15, 16 en 17).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er aan uw problemen binnen Lácteos Los Andes geen geloof gehecht worden.

Betreffende uw verwijzing naar een lynchpartij van een chavist - u vreest dat dit ook met u kan gebeuren omdat u gekend staat als chavist en omdat chavisten gehaat worden (CGVS 1, p. 17 en 18; CGVS 2, p. 17) - kan nog opgemerkt worden dat uit recent opgemaakte landenrapporten betreffende de veiligheidssituatie in Venezuela niet blijkt dat het loutere feit dat iemand een chavist of een voormalig hooggeplaatst ambtenaar die ontslag heeft genomen is er automatisch toe zou leiden dat deze persoon een bijzonder risico op vervolging of het lijden van ernstige schade loopt. Uit dezelfde informatie blijkt dat ambtenaren die ontslag nemen in Venezuela niet als verraders worden beschouwd; het is immers perfect toegestaan om ontslag te nemen en vele emigranten zijn ambtenaren. Chavisten of aanhangers van het Venezolaanse regime die overgestapt zijn naar de oppositie en zich kritisch uitlaten over de Venezolaanse overheid lopen daarentegen wél een verhoogd risico. Dit blijkt ook uit het door de Raad bij arrest d.d. 7 april 2020 geciteerde rapport van het OHCHR. In dit rapport wordt immers aangestipt dat aanvallen ook aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez en militaire dissidenten en ook ambtenaren en werknemers van staatsbedrijven die worden gezien als opposanten, viseren. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt evenwel geenszins dat u een profiel van opposant zou bezitten of dat u als opposant zou gezien kunnen worden: u werkte immers tot vlak voor uw vertrek uit Venezuela voor de Venezolaanse overheid en diende zelf uw ontslag als (hooggeplaatst) ambtenaar in, hetgeen, zoals reeds aangestipt, in Venezuela perfect is toegestaan (CGVS 1; CGVS 2). Niettegenstaande deze vaststellingen kan er evenwel niet uitgesloten worden dat in particuliere gevallen chavisten problemen kunnen krijgen in Venezuela en er door toedoen van tegenstanders van het regime, zoals leden van La Resistencia, slachtoffer kunnen worden van gewelddaden en mensenrechtenschendingen, zoals u ook aan de hand van een aantal documenten wenste aan te tonen. Het is echter aan de verzoek(st)er om in concreto en in zijn/haar specifieke geval aan te tonen dat er in dit verband wat hem/haar betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat. Dit is hier evenwel niet het geval. Uit uw verklaringen blijkt immers hoogstens dat, ondanks dat u jarenlang voor een socialistisch staatsbedrijf werkte, u af en toe werd uitgescholden voor rotchavist, dat de wagen van uw echtgenoot, die heden nog steeds in Venezuela verblijft, werd bekrast – in dit verband legde u een foto van een (vuile) wagen neer – en dat er vuilnis in uw tuin werd gegooid. Dergelijk pestgedrag, hoe onaangenaam dit ook geweest moge zijn, kan echter bezwaarlijk gelijkgeschakeld worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, temeer daar u uw problemen met personen die u moest ontslaan niet aannemelijk heeft gemaakt en daar u intussen vrijwillig uit het socialistische overheidsbedrijf ontslag heeft genomen. Volledigheidshalve kan in dit verband ook gewezen worden op uw houding. Hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u gebruik kon maken van de veiligheidsdienst van het bedrijf, de pcp, die u begeleidde van en naar het werk, besloot u op een bepaald moment om hiervan geen gebruik meer te maken en u door uw echtgenoot naar uw werk te laten voeren (CGVS 1, p. 19). Ofschoon u aanvankelijk beweerde niet meer buiten te komen - uw echtgenoot deed de boodschappen - (CGVS 1, p. 19), erkende u later dat u toch nog boodschappen deed (CGVS 2, p. 17). Uw geschetste houding stemt bijgevolg niet overeen met de ernst van uw beweerde vrees als chavista zwaar in de problemen te zullen komen. In dit verband kan ten overvloede nog opgemerkt worden dat het voor u mogelijk was om zich vrij doorheen Barquisimeto, een stad van ongeveer twee miljoen inwoners, te bewegen, dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de huidige burgemeester van deze stad een overtuigd aanhanger is van het huidige regime, dat er eveneens regeringsgezinde wijken bestaan in Barquisimeto – zo is, bij wijze van voorbeeld, de wijk La Paz een chavistisch bolwerk –, en dat uit uw verklaringen blijkt dat uw echtgenoot momenteel bij zijn moeder in San Francisco, een stadje net ten zuiden van Barquisimeto, woont, er geen problemen kent en gewoon kan werken (Verslag luchtvaartpolitie d.d. 9 november 2017; CGVS 1, p. 3 en 4; CGVS 2, p. 3). Dat u overal in Venezuela gekend bent naar aanleiding van uw tewerkstelling bij Lácteos Los Andes (CGVS 2, p. 18), is een blote bewering die, gezien de uitgestrektheid van Venezuela, een land van meer dan 30 miljoen inwoners, gezien het aantal werknemers van het staatsbedrijf waarin u werkte en gezien het aantal werknemers in overheidsdienst in Venezuela, bezwaarlijk kan overtuigen.

Daarnaast stipte u eveneens aan dat u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela vreest als staatloze beschouwd te worden omdat u niet deelnam aan de presidentsverkiezingen van 2018. U vreest dan ook als gevolg hiervan problemen te zullen kennen als u zich opnieuw op de arbeidsmarkt zou begeven en als u medicatie zou willen verkrijgen. U staaft dit met een communiqué van de Venezolaanse regering die uw verklaringen in dit verband zou moeten bevestigen (CGVS 2, p. 4 en 5). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat de Venezolaanse regering (de inhoud van) het door u neergelegde communiqué, waarin overigens verschillende spelfouten te lezen zijn, als niet-authentiek bestempelde. Uit diezelfde informatie blijkt voorts dat er in Venezuela stemrecht, géén stemplicht, is en dat de opkomst bij de voorbije presidentsverkiezingen slechts 46 procent bedroeg. Uw verklaringen dat u bij een terugkeer naar Venezuela louter als gevolg van uw afwezigheid bij de verkiezingen als staatloze beschouwd zal worden en dat u louter als gevolg hiervan problemen zal krijgen op de arbeidsmarkt of op het gebied van gezondheidszorg overtuigen bijgevolg niet. Bovendien kan er in dit verband en in uw specifieke situatie verwezen worden naar het feit dat u een universitair diploma bezit, dat u steeds heeft kunnen werken, dat u zelf ontslag nam omdat u een 'proper CV' wenste te behouden, dat uw familie bestaat uit voorstanders van het Venezolaanse regime en dat u in het verleden toegang had tot de Venezolaanse gezondheidszorg en er werd behandeld voor uw medische problemen. Hoe dan ook blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven. Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling. De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Bovendien kan erop gewezen worden dat u Venezuela legaal kon verlaten. Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de

maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: *Situatieschets van 15 mei 2020*, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: *Venezuela Country Focus van augustus 2020*, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme

armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit het geheel van uw verklaringen blijkt evenwel dat u kon studeren in Venezuela en er steeds gewerkt heeft. U werkte bovendien als hooggeplaatst ambtenaar binnen een staatsbedrijf. U kon zelf uw reis en deze van uw minderjarige zoon naar België betalen (CGVS 2, p. 17). Voorts blijkt uit niets dat u niet opnieuw werk zal kunnen vinden, al dan niet bij een staatsbedrijf. Er kan in dit verband nog gewezen worden op uw verklaringen dat u zelf ontslag heeft genomen omdat u een 'proper' CV wenste te behouden (CGVS 2, p. 17 en 18). U bezit voorts een eigen woning. Uw bewering dat uw woning u ontnomen zal worden in het kader van de plannen van de Venezolaanse overheid om leegstaande panden op te eisen in het kader van het plan 'Ubica tu Casa' overtuigt niet. Zo stelde u dat uw echtgenoot er soms nog terugkeert om een aantal huisdieren te verzorgen (CGVS 2, p. 3). Bovendien werkt hij als taxichauffeur. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

In de mate dat u verwijst naar uw medische problemen en aanvoert dat u in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg – u legde in dit verband enkele medische documenten neer – (CGVS 1, p. 17; CGVS 2, p. 4, 5 en 18), wijst het Commissariaat-generaal erop dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande appreciatie. Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat, uw opleiding en de identiteit en nationaliteit van uw kinderen wordt immers niet getwijfeld. Voorts wordt evenmin betwist dat u tot eind september 2017 tewerkgesteld was bij het staatsbedrijf Lácteos Los Andes en dat er een herstructurering en een ontslagronde plaatsvond, maar, zoals hierboven reeds omstandig beargumenteerd werd, kan er geen geloof gehecht worden aan de problemen die u persoonlijk in verband met de ontslagronde in het bedrijf beweerde gekend te hebben. Aan de getuigenissen van twee van uw ex-collega's kan geen objectieve waarde gehecht worden en ook het WhatsApp-bericht van [L.M.] kan niet in overweging genomen worden. Uit niets blijkt namelijk dat dit bericht daadwerkelijk door [L.M.] verstuurd werd noch is duidelijk wanneer en in welke omstandigheden u dit bericht werd overgemaakt. Bovendien dienen documenten, om bewijskrachtig te zijn, te kaderen in een geloofwaardig asielrelaas, wat hier niet het geval is. Dat er geweld en (veel) mensenrechtenschendingen in Venezuela plaatsvinden en dat (een deel van) de bevolking honger lijdt, zoals u met verschillende (onder meer in beroep neergelegde) artikels en rapporten over de algemene situatie in Venezuela wenste aan te tonen, wordt niet betwist. Hierboven is echter reeds gebleken dat u niet heeft aangetoond dat u bij terugkeer naar Venezuela in een mensenwaardige situatie zou terechtkomen of dat u er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Dat er enkele chavisten slachtoffer werden van de Resistencia, die gewelddadig kan zijn – uit pagina 34 van het UNHCR-rapport van augustus 2017 blijkt in dit verband dat in heel Venezuela, naast verschillende gewonden en doden bij de veiligheidstroepen, minstens vier doden en 23 gewonden vielen door toedoen van aanvallen van antiregeringsgroeperingen –, wordt geenszins betwist. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat u hiervan het slachtoffer zou kunnen worden, aangezien hierboven is gebleken dat u reeds geruime tijd als chavista beschouwd kan worden en u, behalve enkele krassen in jullie wagen, wat vuilnis in uw tuin en wat verwijten, geen problemen kende omwille van het feit dat u met het chavisme geassocieerd kon worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 tot en met 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij maakt ook gewag van een appreciatiefout.

Na een theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte bepalingen, zet verzoekster het volgende uiteen:

"Verwerende partij heeft telkens de voorkeur gegeven aan een lezing van de verklaringen van verzoekster die tegenstrijdigheden doet ontstaan in plaats van, rekening houdend met belangrijke element van haar profiel die niet betwist zijn, rekening houdend met haar bijzondere kwetsbaarheid van verzoekster en met de algemene situatie in Venezuela die gekend is door verwerende partij, een soepele lezing van haar verklaringen te onthouden.

Verzoekende partij vreest dat ze omwille van haar specifieke profiel, namelijk een chavist die de ordes van de regering heeft gevolgd en opposanten heeft moeten ontslaan maar die daarna zijn land heeft verlaten, vervolgd wordt door de opposanten maar ook dat ze omwille van het feit dat ze is gestopt met de regering te volgen en daarna gevlucht is, gezien zal worden als een verrader door de chavisten en door het regime.

Verzoeker benadrukt het feit dat ze momenteel gemachtigd is tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat ze bijgevolg kwetsbaar is, verzwakt en vatbaarder voor vervolging."

Met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus, argumenteert verzoekster in een onderdeel "Individuele vluchtmotieven" als volgt:

"Verzoekende partij zou, in limine litis, willen benadrukken dat er niet betwist wordt dat :

- *ze nationaal en daarna regionaal personeelsmanager was;*
- *ze in een staatsbedrijf werkte, Lactés Los Andes;*
- *ze lid was van de regeringspartij PSUV;*
- *er een diepgaande herstructurering plaatsvond in de staatsbedrijf Lacteos Los Andes in de zomer 2017;*
- *ze personeelsleden heeft moeten ontslagen volgend de druk van de autoriteiten;*
- *[Y.S.], [V.V.] en [D.A.] ontslagen zijn geweest;*
- *ze chavist is;*
- *chavisten slachtoffer zijn van gewelddaden en mensenrechtenschendingen;*
- *ze ontslag heeft genomen;*
- *ze uit haar land gevlucht is;*

De pers bevestigt dat gedurende de zomer 2017, Venezolaanse ambtenaren onder de druk stonden van hun superieuren om ervoor te zorgen dat ze voor het door Nicolas Maduro voorgestelde project stemden (stukken 20 en 21). Indien ze dit niet deden werden ze ontslaan. Dit is precies wat ingeroepen wort door verzoekster.

De President Maduro zei uitdrukkelijk begin juli 2017 :

"Si il y a 15.000 travailleurs (dans un service public), les 15.000 doivent voter, sans aucune excuse. Entreprise par entreprise, ministère par ministère, gouvernorat par gouvernorat, mairie par mairie, allons tous voter pour la constituante ! »

Vrije vertaling : "Als er 15.000 werknemers (in een openbare dienst) zijn, moeten de 15.000 stemmen, zonder enig excuus. Bedrijf per bedrijf, ministerie per ministerie, gouvernement per gouvernement, gemeentehuis per gemeentehuis, laten we allemaal stemmen voor de kiezer! (zie administratief dossier — artikel LePoint.fr, "Venezuela: les manifestations continuent après l'attaque du parlement », 7 juli 2017)

De President eiste daarom dat medewerkers van overheidsdiensten, administraties en bedrijven voor de Constituyente gingen stemmen op straffe van ontslag.

Hij gebruikte ook de "Patriot's Notebook", die de begunstigden van sociale programma's vermeldt, om hen te dwingen naar het stembureau te gaan. Maduro en de overheden hadden een lijst om na te gaan wie ging stemmen en wie niet (zie administratief dossier).

Deze context, die niet door verwerende partij in rekening werd genomen, is van fundamenteel belang om de verklaringen en vrezen van verzoekster te benaderen.

Verzoeker benadrukt ook dat ze gemachtigd werd tot verblijf op basis van artikel 9ter VW (stuk 3 en 4).

Verzoekster lijdt aan verschillende ziektes :

Diabete; Hypothyroïdie; Hoge bloeddruk; Depressie en posttraumatische stress; Gezichtsverlamming; Hoofdpijn; Cervicobrachialgie en ahtrosis;

Ze moet verschillende behandelingen nemen :

Glucophage; Euthyrox; Indapamide; Sertraline Redomax; Spasmomen;

Ze moet door verschillende specialisten opgevolgd worden :

Endocrinologie; Neurologie; Kinésithérapie; ORL; Diabetologie; sychologie;

Ze is bijgevolg fysiek en psychologisch kwetsbaar, verzwakt en is de facto meer vatbaar voor vervolgingen. Haar fysieke en psychologische toestand kan niet betwist worden en versterken haar kwetsbare profiel.

Deze niet betwisten elementen zijn in se voldoende om de vluchtelingenstatus aan verzoekende partij te erkennen aangezien de algemene situatie in Venezuela en het geweld in het land en in het bijzonder, door opposanten tegen regering-aanhangers, en door de overheden en regering-aanhangers tegen opposanten.

De bedreigingen die verzoeker heeft meegemaakt versterken haar profiel en de risico's tot vervolgingen."

In het onderdeel "Rechtzetting van incoherenties en tegenstrijdigheden over het beroep en verantwoordelijkheden van verzoekende partij bij Lacteos Los Andes", stelt zij:

"Verzoekende partij wenst hier te benadrukken dat haar gehoren met verwerende partij niet goed doorliepen.

Haar eerste gehoor vond plaats nadat ze vastgehouden werd - de gevolgen, o.a. op psychologische vlak van haar vlucht en aanhouding mogen niet onderschat worden, en verzoekster had het moeilijk zich de precieze datums en namen ter herinneren.

Gedurende haar tweede gehoor was de verstandhouding tussen haar en de Protection Officer en de tolk niet goed : de notities van het onderhoud tonen dat verzoekster vaak onderbroken werd, dat de tolk vaak bevestigde dat ze niets begreep, enz.

Bijgevolg moeten de incoherencies en tegenstredigheden die gestipt worden in de bestreden beslissing gerelativeerd worden en een soepele lezing van verzoekster verklaring moet worden bevorderd.

a) bedreigingen van Y.S, V.V. en D.A.

Verwerende partij hecht geen geloof aan het feit dat verzoekster door personen die ze diende te ontslaan bedreigd is geweest en berust zich op het feit dat de chronologie van de ingeroepen feiten verschilt in de verklaringen van verzoekster en op het feit dat verzoekster verschillende verklaringen heeft afgelegd over de personen die met haar waren tijdens de ontslagen.

Dit voortvloeit uit een beoordelingsfout en een misverstand in hoofde van verwerende partij : Er is een misverstand gebeurd tussen de maanden junio en julio. Verzoekster heeft bij het begin van haar tweede interview en onmiddellijk na haar eerste interview via een schijven van haar raadsman naar deze fout verwezen, ter goede trouw (zie administratief dossier) . Dit kan haar dus redelijk niet verweten worden. De uitspraak van de twee maanden in het Spaans lijkt ook erg op elkaar wat een verwarring kan uitleggen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stipte in het arrest van 7 april 2020 dat deze rechtvaardiging gevolgd kon worden.

Er is een misverstand gebeurd tussen het feit dat de personen die verzoekster ontslaan heeft niet gingen stemmen op de algemene repetitie van 16 juli 2017 en gedurende de maand juli campagne deden tegen de regering en dat ze daarvoor ontslaan werden, niet omdat ze niet waren gaan stemmen op 30 juli 2017. De verkiezingscampagne voor de Constituyente liepen door van 9 juli 2017 tot 27 juli 2017. Op 30 juli 2017 gebeurde de verkiezingen.

De regering oefende druk uit op zijn ambtenaren gedurende die maand (zie punt 2.2.1). Dit wordt niet betwist. Het is in het kader van deze verkiezingscampagne dat de ambtenaren die tegenstanders waren bedreigd werden om te worden ontslaan als ze niet zouden stemmen.

Er werd een generale repetitie georganiseerd door de regering in 600 stembureaus op 16 juli 2017 (zie administratief dossier).

Dergelijke repetitie was een gelegenheid voor de leiders om hun werknemers te testen en hen onder druk te zetten voor de officiële verkiezingen van 30 juli 2017. Het zou te laat zijn geweest om na de verkiezingen van 30 juli te reageren: sommige mensen moesten van tevoren worden ontslagen om ervoor te zorgen dat de werknemers onder druk gezet voor de regering zouden stemmen.

De ambtenaren die campagne deden tegen de regering en niet gingen stemmen werden bedreigd en vele werden de dag erna ontslagen (zie administratief dossier). Dit wordt gestaafd door algemene informatie.

Dit is precies wat gebeurde met V.V., Y.S. en D.A.. Omdat ze niet op 16 juli 2017 waren gaan stemmen voor de generale repetitie en omdat ze tegen de regering waren werden ze op de volgende dagen ontslagen.

Het is niet juist om een tegenstrijdigheid te vinden in de verklaringen van verzoekster tussen het feit dat de verkiezingen op 30 juli 2017 hebben plaatsgevonden en het feit dat zij de personeelsleden medio juli al heeft moeten ontslaan. Het is tijdens de campagne dat er druk moet worden uitgeoefend en dat het voorbeeld moet worden gegeven; na de verkiezingen is het te laat.

Dat is precies wat verzoekster zegt in haar verklaringen: er waren onderzoeken binnen het bedrijf tijdens de maand juli en tegenstanders werden ontslagen.

Verzoekster legde dit ook uit op het begin van haar tweede gesprek : "mensen zijn vóór de verkiezingen vertrokken", "ze zijn die mensen beginnen bestuderen" : [citeren gehoorverslag CGVS II, p. 3]

"Er was een onderzoek ingesteld" waaronder de algemene repetitie van 16 juli 2017 : [citeren gehoorverslag CGVS II, p. 7]

Er bestaat dus een duidelijke verband tussen het ontslag van V.V., Y.S. en D.A. en de campagne voor de verkiezingen van de Constituyente van 30 juli 2017.

Verzoekster benadrukt nog eens dat om effectief invloed te kunnen uitoefenen op verkiezingen, de druk en de bedreigingen noodzakelijkerwijs vóór de verkiezingen plaatsvinden. De ontslagen op 17 juli en 18 juli, vóór de verkiezingen van 30 juli, zijn dus logisch en kaderen in de wil van de overheden om de druk uit te oefenen op de opposanten.

Verzoekster ontsloeg V.V., Y.S. en D.A. niet op dezelfde dagen en daarom waren dezelfde personen niet telkens met haar aanwezig : voor het ontslaan van V.V. en Y.S. waren J.U. aanwezig en een veiligheidsagent. Voor het ontslaan van D.A. was D.C. aanwezig en J.D. omdat er eerst moest worden genogiceerd over haar premies en sociale uitkeringen. Ze was een analiste en kon zomaar niet ontslaan worden : [citeren gehoorverslag]

Verzoekster heeft "vele mensen" moeten ontslaan : naast V.V., Y.S. en D.A. heeft ze ook mensen uit Caracas moeten ontslaan. Het bijwoord "veel" geeft geen precies cijfer, voor verzoekster is het ontslagen van personen die potentiële vervolgers zijn "veel".

Verzoeker heeft bijgevolg op voldoende wijze uitgelegd dat ze persoonlijk betrokken was met het ontslaan van V.V., Y.S. en D.A. , die een fervante tegenstrever was.

Ter herinnering onstonden deze ontslagen gedurende de campagne voor de verkiezingen en algemene informatie verwijzen naar het feit dat heel wat ambtenaren, die tegen het bestaande regime waren, werden ontslagen.

Verzoekster, die de leiding had over het personeel van de onderneming, wat niet wordt betwist, heeft dus duidelijk die tegenstanders moeten ontslaan, en de doodsbedreigingen die daarop volgden zijn geloofwaardig: enerzijds heeft zij werknemers hun baan en bron van inkomsten doen verliezen, en anderzijds heeft zij dat gedaan in naam van een regime dat die werknemers haatten en waartegen zij zich verzetten.

Haar coherente verklaringen worden tevens gesteund door de documenten die ze heeft neergelegd namelijk een ontslaglijst, de ontslagvergoedingen voor D.A., een officiële communicatie bericht van het Bedrijf, mailsberichten enz.

Deze documenten worden niet in de bestreden beslissing geanalyseerd.

De verklaringen van verzoekster zijn geloofwaardig en samenhangend met haar functie, die niet betwist wordt, met ondersteunende documenten die zij heeft neergelegd et met algemene informatie die getuigen van het druk dat op de ambtenaren gedurende de maand juli werd gezet en van de ontslagen van deze die niet zijn gaan stemmen.

b) Ontslag van verdokende partij

Verwerende partij verwijt aan verzoekster haar tegenstrijdige verklaringen over haar ontslag.

Verzoekster houdt zich aan de verklaringen van haar tweede gehoor.

Verzoekende partij werd ongeveer twee weken na de verkiezingen naar Caracas gestuurd om personen te ontslaan. Ze kreeg daarna de opdracht om naar Zulia te gaan en andere werknemers te ontslaan maar ze verzet zich daartegen omdat de situatie in Zulia te gespannen was.

Verzoekster werkte voor de laatste keer op 29 september 2017 en had haar ontslag brief ingediend op 27 september 2017 : [citeren gehoorverslag CGVS II, p. 16 en gehoorverslag CGVS I, p. 17]

Haar verklaringen zijn coherent en bewijzen dat ze omwille van haar weigering om naar Zulia te gaan en verder werknemers te ontslaan, ze haar ontslag aan het bedrijf Lacteas Las Andes gaf."

Betreffende haar vrees voor vervolging omwille van het feit dat ze chavist is, stelt verzoekster

“Verwerende partij hecht geen geloof aan het feit dat verzoekster, door haar steun aan de chavisten en door het feit dat ze als chavist wordt beschouwd, slachtoffer zou kunnen worden van gewelddaden maar erkend wel dat chavisten slachtoffers van dergelijke daden en van mensenrechtenschendingen kunnen zijn.

Verzoekster is niet enkel een “chavist”: ze was een hoogeplaatste ambtenaar in een staatsbedrijf, ze nam deel aan de propaganda van de regering en nam deel aan de manoeuvres van het regime om druk uit te oefenen op de tegenstanders, aangezien ze een aantal van hen heeft ontslagen.

Daarnaast woonde verzoekster in een wijk vol met opposanten en werd vervolgens meerdere keren uitgeschold en geagresseerd. Ze ging amper buiten.

Verwerende partij evalueert de risico niet dat verzoekster vandaag zou lopen in geval van terugkeer naar Venezuela maar beperkt zich tot het vaststellen dat toen, de daden de drempel van de Vluchtelingenconventie niet overschijden.

Verwerende partij voegt geen enkel informatie toe aan het dossier die de vrezes van verzoekster tegenspreken. De actuele situatie in Venezuela, die complex en onstabiel is, brengt met zich mee dat verwerende partij nog zorgvuldiger moet zijn bij de beoordeling van verzoekster vrezes, wat helemaal niet het geval is. Verzoekster heeft ook duidelijke voor haar vlucht acties voor de chavisten gedaan en tegen de opposanten tijdens de campagne van 2017, dit versterkt haar risico's tot vervolgingen.

Bijgevolg wenst verzoekende partij benadrukken dat de inflatie in Venezuela en de algemene situatie haar verhinderd om te verhuizen.

Haar (ex)echtgenoot heeft, volgend de gespannend situatie in de wijk, Cabudare moeten vluchten en heeft zich onderdoken bij zijn ouders, in San Francisco. Hij heeft een echtscheidingsprocedure gestart en verzoekster zou hem vervolgens niet kunnen vergezellen. Ze zou geen andere keuze hebben om terug in haar wijk te gaan wonen. Verwerende partij gaat hier voorbij een in concreto analyse van verzoekster risico's in geval van terugkeer maar beperkt zich tot snelle conclusies die ver staan van de actuele situatie in Venezuela.

Verzoekende beschikt over geen inter vluchtalternatief omwille van haar specifieke situatie en omwille van de algemene situatie in Venezuela. De afwezigheid van interne vluchtalternatieven wordt bevestigd door het CGVS en door U Raad in het arrest n°243.678 van 5 november 2020.

Als resultaat daarvan heeft verzoekster bewezen dat ze, in concreto, omwille van haar publieke steun voor de chavisten, haar publieke functie en haar publieke acties (ontslagen van opposanten omwille van hun weigering om voor de regime te stemmen), het risico loopt om te worden vervolgd als chavist door opposanten en namelijk door La Resistencia.”

Met betrekking tot haar vrees omwille van haar vlucht, asielaanvraag en afwezigheid bij de verkiezingen, licht verzoekster toe dat zij *“vreest in geval van een terugkeer naar Venezuela achtervolgd te worden omwille van haar vlucht, haar asielaanvraag in Europa en haar afwezigheid gedurende de verkiezingen van 2018. Ze zal beschouwd worden, door de regime, als opposant.*

Het rapport van OHCR stipt aan dat voormalige aanhangers van Hugo CHAVEZ, namelijk ambtenaren van staatsbedrijven die worden gezien als opposante, kunnen gevisieerd worden. Dit is precies het geval van verzoekster : er bestaat een ernstige risico dat ze gezien zal worden als opposante in geval van terugkeer aangezien haar functie als hooggeplaatste ambtenaar bij een Staatsbedrijf, haar ontslag bij Lacteos Los Andes na haar weigering om verder werkenemers te ontslagen, aangezien haar vlucht uit haar land van herkomst, aangezien haar asielaanvraag in België die al meer dan 3 jaren duurt en aangezien haar afwezigheid gedurende de verkiezingen van 2018. Al deze elementen versterken het profiel van verzoekster en moeten tot de vaststelling brengen dat er in haar oofde een gegronde vrees tot vervolging bestaat omwille van het feit dat ze als opposante door de regime wordt gezien.

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert is het feit dat verzoekster daadwerkelijk een opposante niet ter zake. Het gaat om hoe zij door de regime wordt gepercipieerd.

Een voormalige ambtenaar die geweigerd heeft opposanten te ontslagen, die als meer dan 3 jaren uit haar land is gevlucht, die een asielaanvraag in een Europese Staat heeft ingediend, die niet aanwezig was voor de verkiezingen van 2018 zal hoogwaarschijnlijk gezien worden als een opposant.

Verwerende partij erkent dat verzoekster mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden bij teugkeer.

*In het COI Focus wordt er vastgesteld dat personen problemen kunnen hebben bij terugkeer als ze in het verleden als opposant beschouwd werden of van wie vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse autoriteiten. Het COI Focus concludeert wel dat er een risico kan bestaan en dat foltering en vernederende behandelingen in Venezuela bestaan.” Verzoekster citeert vervolgens uit arrest nr. 243 678 van 5 november 2020 en vervolgt: *“In tegendeel tot wat verwerende partij aanhaalt werd verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten daar ze geen gevolg meer wou geven aan de ontslagen in de staatsbedrijf.**

Ze werd ook bedreigd” en citeert vervolgens pagina 17 van het gehoorverslag CGVS II (antwoorden op de vragen “*wat was de reactie van L.M.?*” en “*wanneer diende u uiteindelijk uw ontslag in?*”). Verzoekster stelt tenslotte dat zij, “*die een chavist is, heeft de ordes van de regering niet gevolgd en is bovendien uit het land gevlucht, wat een bewijs is dat ze haar rug heeft teruggekeerd aan de regering. Er bestaat dus een risico dat verzoeker beschouwd zal worden als een opposante en vervolgens vervolgd zal worden bij terugkeer*”. Verder citeert verzoekster nog uit het rapport van het Canadese Immigration and Refugee Board (hierna: CIRB) van 5 januari 2018 getiteld: “*Venezuela: Treatment by the authorities and pro-government groups of failed refugee claimants who return to the country (2016 – December 2017)*”.

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geeft verzoekster aan dat de situatie in Venezuela zeer complex is, wordt gekenmerkt door mensenrechtenschendingen op grote schaal en dat zowel burgerlijke en politieke als socio-economische basisrechten worden geschonden. Verzoekster verwijst naar het arrest nr. 243 678 van 5 november 2020 van de Verenigde Kamers van de Raad en de analyse daarin over de veiligheidssituatie in Venezuela. Zij stelt: “*Deze ontwikkelingen zijn pertinent om de geloofwaardigheid van verzoekster’ vluchtrelaas te toetsen en om aan te tonen dat verzoekster een reële risico loopt om het slachtoffers te worden van ernstige bedreigingen van haar leven of haar persoon in de zin van artikel 48/4 §2 b) of c) van d Vreemdelingenwet.*”

Wat betreft artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, herhaalt verzoekster dat zij het regime vreest: als voormalige ambtenaar met een hoge functie die haar job heeft verlaten omwille van het weigeren de opdrachten uit te voeren, loopt zij een risico. Verzoekster verwijst naar een EASO-rapport waarin overheidswerknemers die zich uiten tegen het regime worden geïdentificeerd als doelwitten van geweld en vervolgingen, hetgeen volgens verzoekster wordt bevestigd in een rapport van OHCHR van juli 2019. Verzoekster vreest verder de opposanten die zij heeft ontslagen, de opposanten in het algemeen en specifiek de leden van La Resistencia die geweld gebruiken tegen ambtenaren. Verzoekster vreest ook de algemene humanitaire en socio-economische situatie in haar land, die een rechtstreekse invloed heeft op haar aangezien ze lijdt aan een ernstige aandoening. Verzoekster haalt in dit verband uitgebreid landeninformatie aan die eveneens betrekking heeft op de toegang tot gezondheidszorg en tot voedsel.

Voor wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verwijst verzoekster naar het wijdverspreid geweld en de uiterst volatiele situatie in Venezuela. Zij haalt landeninformatie aan en meent dat er sprake is van gewapende confrontaties die als gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd. Verzoekster is afkomstig uit de deelstaat Lara waar volgens haar willekeurig geweld bestaat.

Verzoekster vraagt in hoofdorde als vluchteling te worden erkend, in subsidiaire orde vraagt zij de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Verzoekster voegt volgende stukken toe ter ondersteuning van haar verzoekschrift:

- machtiging tot voorlopig verblijf van 12 augustus 2020;
- advies van de arts-adviseur van 28 juli 2020.

3. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.1. Uit verzoeksters relaas blijkt dat zij in eerste orde vervolging vreest omdat zij tijdens haar werkzaamheden bij het Venezolaanse staatsbedrijf Lacteos Los Andes verschillende personen om politieke redenen moest ontslaan waarna zij werd bedreigd.

De Raad stelt vast dat verzoekster inspanningen heeft geleverd om haar vluchtmotieven te staven en heel wat documenten heeft voorgelegd, waarvan de authenticiteit niet wordt betwist. Gelet op deze documenten wordt aan verzoeksters identiteit, nationaliteit, burgerlijke staat, opleiding en de identiteit en nationaliteit van haar kinderen niet getwijfeld. Op basis van de voorgelegde documenten wordt ook niet betwist dat verzoekster tot eind september 2017 was tewerkgesteld bij het staatsbedrijf Lácteos Los Andes en dat er een herstructurering en een ontslagronde plaatsvonden. Evenwel tonen deze documenten op zich de beweerde problemen die verzoekster wegens de ontslagronde in het bedrijf persoonlijk zou hebben gekend niet aan. De getuigenissen van twee van haar ex-collega's betreffen loutere verklaringen waaraan geen objectieve waarde kan worden gehecht en ook het WhatsApp-bericht van L.M. kan niet in overweging genomen worden omdat uit niets blijkt dat dit bericht daadwerkelijk door

L.M. werd verstuurd, noch duidelijk is wanneer en in welke omstandigheden dit bericht aan verzoekster werd overgemaakt.

Gelet op wat voorafgaat volstaan de voorgelegde stukken wegens hun inhoud en gebrek aan objectieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet om verzoeksters vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij werd bedreigd door de personen die zij moest ontslaan.

Ten eerste stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de chronologie van de gebeurtenissen in de zomer van 2017 en het onderlinge verband ertussen. Zo wordt terdege gemotiveerd:

“Zowel tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal situeerde u de verkiezingen van de grondwetgevende vergadering (Constituyente) voor de start van de ontslagen bij Lácteos Los Andes. U gaf aan dat iedereen die niet gaan stemmen was bij deze verkiezingen, die plaatsvonden op 30 juni (sic) 2017, ontslagen diende te worden (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5) en dat dit gebeurde op basis van lijsten die in de dagen na deze verkiezing opgemaakt werden. Als gevolg hiervan moest u op 17 juli 2017 [V.V.] en [Y.S.] ontslaan en een dag later [D.A.], hetgeen u staaft met de ontslagvergoedingen van deze betrokken personen waaruit blijkt dat deze daadwerkelijk werden ontslagen op respectievelijk 17 juli 2017 en 18 juli 2017. De reden van hun ontslag lag in alle gevallen bij het feit dat zij niet waren gaan stemmen bij de verkiezingen van de grondwettelijke vergadering op 30 juni (sic) 2017 (CGVS 1, p. 12-14). Geconfronteerd met het feit dat de verkiezing van de Constituyente plaatsvond op 30 juli 2017, gaf u enkel aan dat dit dan inderdaad op 30 juli 2017 geweest zal zijn (CGVS 1, p. 19). Tijdens uw tweede onderhoud bevestigde u dat het ging om 30 juli 2017 en weet u de tegenstrijdigheid aan een tolkprobleem waarbij verwarring was ontstaan tussen “junio” (juni) en “julio” (juli) (CGVS 2, p. 3; schrijven advocaat d.d. 10 januari 2018; verzoekschrift d.d. 1 maart 2019, p. 19).”

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat rekening moet worden gehouden met het feit dat het eerste persoonlijk onderhoud plaatsvond toen ze werd vastgehouden en dat de gevolgen daarvan op psychologisch vlak niet mogen worden onderschat, alsook dat gedurende het tweede persoonlijk onderhoud de verstandhouding tussen haar en de protection officer en de tolk niet goed was en dat de notities aantonen dat zij vaak werd onderbroken en de tolk vaak bevestigde dat ze niets begreep. Zo stipt verzoekster aan dat er een misverstand was over de maanden “junio” en “julio”, en ook over de generale repetitie van 16 juli 2017 en de eigenlijke verkiezing van de grondwetgevende vergadering op 30 juli 2017.

De Raad stelt vast dat verzoekster hiermee een betoog herhaalt dat zij reeds aanhaalde tijdens haar eerste beroepsprocedure bij de Raad en waarop de Raad al uitgebreid heeft geantwoord in het punt 2.4.3.2. van het arrest nr. 234 937 van 7 april 2019, zodat het volstaat hiernaar te verwijzen.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal terdege rekening heeft gehouden met de bevindingen van de Raad in voormeld arrest, waar hij verder motiveert: *“Deze rechtvaardiging kon, volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest d.d. 7 april 2020, tot op zekere hoogte gevolgd worden maar de Raad stipte hierbij evenwel onmiddellijk aan dat u hierbij volledig voorbijging aan het oorzakelijk verband dat u tussen de verkiezingen en het ontslag van voornoemde personen legde. Hun ontslag was, zoals reeds aangehaald, immers, volgens uw verklaringen afgelegd tijdens uw eerste onderhoud, het gevolg van de verkiezingen en van het feit dat ze tijdens de verkiezingen niet stemden (CGVS 1, p. 19-20). Echter, gezien de drie voornoemde personen op 17 en op 18 juli 2017 ontslagen werden, kan hun ontslag onmogelijk te wijten zijn aan het gegeven dat zij niet waren gaan stemmen bij de verkiezingen eind juli 2017. Uw gewijzigde verklaringen afgelegd tijdens uw tweede onderhoud, met name dat de voornoemde drie personen ontslagen waren voordat de verkiezingen hadden plaatsgevonden in het kader van een campagne van de Venezolaanse overheid om politieke tegenstanders te verwijderen - nergens gaf u tijdens uw tweede onderhoud aan dat hun ontslag te wijten zou zijn aan het feit dat ze niet waren gaan stemmen bij de verkiezingen van de Constituyente - (CGVS 2, p. 3, 6, 7 en 10), kunnen dan ook, gelet op uw eerdere verklaringen afgelegd tijdens uw eerste onderhoud, helemaal niet overtuigen. Dat u in beroep informatie aanbracht waaruit blijkt dat de regering een generale repetitie hield voor de verkiezing voor de grondwetgevende*

vergadering in 600 bureaus twee weken voor de verkiezing, i.e. midden juli 2017, kan hier, nog steeds volgens het arrest van de Raad d.d. 7 april 2020, geen ander licht op werpen. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u wel degelijk verwees naar de eigenlijke verkiezing voor de grondwetgevende vergadering en niet naar de generale repetitie die half juli 2017 plaatsvond. Dat u het verband tussen het ontslag van V.V., Y.S. en D.A. en de verkiezingen van de Constituyente telkens op een andere manier kadert doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw effectieve betrokkenheid bij deze ontslagronde.”

In haar verzoekschrift herhaalt verzoekster de verklaringen die zij aflegde tijdens haar tweede gehoor bij het CGVS, met name dat de ontslagen vielen binnen een campagne van de Venezolaanse overheid van 9 juli tot 27 juli 2017 om politieke tegenstanders te verwijderen voor de verkiezingen van de grondwetgevende vergadering op 30 juli 2017. Verzoekster gaat evenwel geheel voorbij aan de verklaringen die zij tijdens haar eerste gehoor bij het CGVS aflegde, waarbij zij duidelijk uiteenzette dat de ontslagen het gevolg waren van het feit dat de betrokken drie personen niet waren gaan stemmen bij de verkiezingen van de grondwetgevende vergadering (gehoorverslag CGVS I, p. 12-14) en waarvan zij in datzelfde onderhoud beaamt dat deze verkiezingen op 30 juli 2017 plaatsvonden (ibid., p. 19-20). Deze discrepantie wordt in de bestreden beslissing ook terecht als dusdanig aangestipt, met verwijzing naar 's Raads arrest van 7 april 2020. Dit motief wordt door verzoekster betwist noch weerlegd. Bijgevolg blijft de vaststelling dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de chronologie van de gebeurtenissen in de zomer van 2017 en het onderlinge verband ertussen gehandhaafd. Het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, quod in casu, volstaat niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

Ten tweede stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de personen die haar vergezelden op het ogenblik dat zij de drie betrokken personeelsleden zou hebben ontslagen. Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat zij V.V., Y.S. en D.A. niet op dezelfde dagen ontsloeg en dat daarom niet dezelfde personen aanwezig waren. Verzoekster herhaalt hier wederom een betoog dat zij reeds aanhaalde tijdens haar eerste beroepsprocedure bij de Raad en waarop de Raad al uitgebreid heeft geantwoord in het arrest van 7 april 2019 met nr. 234 937. De commissaris-generaal heeft rekening gehouden met de vaststellingen van de Raad in dat arrest, met name dat verzoekster tijdens haar eerste gehoor bij het CGVS verklaarde dat enkel de advocaat D.C. en de algemeen directeur J.D. aanwezig waren bij het ontslag van Y.S. en V.V. op 17 juli 2017 en dat bij het ontslag van D.A. op 18 juli 2017 dezelfde personen aanwezig waren (gehoorverslag CGVS I, p. 14). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde verzoekster dan weer dat bij het ontslag van Y.S. en V.V. enkel J.U., de nationale personeelsdirecteur, en iemand van beveiligingsdienst haar bijstonden toen zij deze personen ontsloeg (gehoorverslag CGVS II, p. 8). Uit wat voorafgaat blijkt zeer duidelijk dat verzoekster minstens omtrent het ontslag van Y.S. en V.V. tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

Verzoeksters tegenstrijdige verklaringen over de chronologie van de gebeurtenissen in de zomer van 2017 en het onderlinge verband ertussen alsook haar tegenstrijdige verklaringen over de personen die haar vergezelden op het ogenblik dat zij deze personeelsleden zou hebben ontslagen, maken dat de Raad de commissaris-generaal kan bijtreden waar hij besluit: *“Bovenstaande vaststellingen doen fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde persoonlijke betrokkenheid bij de ontslagen van Y.S., V.V. en D.A.. Bijgevolg kan er ook geen geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen door hen met de dood bedreigd te zijn geweest.”*

In de bestreden beslissing wordt ook ten derde nog terecht aangehaald: *“Verder gaf u op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat u alle personen diende te ontslaan die niet hadden gekozen voor het huidige bewind bij de laatste verkiezingen: dit waren veel mensen (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Ook tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u in de weken na 17 juli 2017 iedere dag mensen diende te ontslaan en verwees u verschillende keren naar al die personen die u moest ontslaan (CGVS 1, p. 13, 15, 16 en 18). Uit het geheel van uw verklaringen tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud blijkt echter dat u voor de verkiezingen van 30 juli 2017 buiten [Y.S.], [V.V.] en [D.A.] (in uw staat) niemand ontslagen heeft: u ging enkel nog één keer naar Caracas om er op één dag enkele werknemers te ontslaan. Bij de ontslagen die volgden na de verkiezingen was u niet persoonlijk betrokken (CGVS 2, p. 6, 7, 10, 11, 13 en 14).”*

In haar verzoekschrift betoogt verzoekster nog dat het bijwoord “veel” geen precies cijfer geeft. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat uit haar verklaringen duidelijk blijkt dat zij in haar deelstaat Lara, behalve Y.S., V.V. en D.A., niemand heeft ontslagen.

Ten vierde en tot slot merkt de Raad in navolging van de commissaris-generaal op dat verzoeksters verklaringen over de gebeurtenissen die hebben geleid tot haar ontslag niet eenduidig zijn, zoals terdege wordt gemotiveerd als volgt: *“Aanvankelijk stelde u dat u op 26 september 2017 naar Caracas werd gestuurd om vijf personen te ontslaan. Diezelfde dag nog werd u gevraagd om naar Zulia te gaan om ook daar werknemers van het staatsbedrijf te ontslaan, hetgeen u weigerde waardoor u een dag later, op 27 september 2017, uw ontslagbrief indiende (CGVS 1, p. 16-17). Tijdens uw tweede onderhoud gaf u aan dat u zo'n 15 dagen na de verkiezingen, i.e. rond 15 augustus 2017, naar Caracas werd gestuurd om drie personen de laan uit te sturen. Nadien bent u niet meer naar Caracas gestuurd om mensen te ontslaan (CGVS 1, p. 11, 13 en 14). Begin september 2017 kreeg u van [L.M.], de algemeen directeur van het staatsbedrijf, de opdracht om naar Zulia te gaan om ook daar werknemers aan de deur te zetten. Op diezelfde dag maakt u hem duidelijk dat u dat niet zou doen. Zo'n tien dagen later maakte u uw ontslagbrief over aan uw werkgever (CGVS 2, p. 15, 16 en 17).”*

Net zoals in haar eerste beroepsprocedure houdt verzoekster ook hier in het verzoekschrift vast aan de verklaringen van haar tweede gehoor. Het volstaat in deze te verwijzen naar wat de Raad hierover al heeft gesteld in het arrest nr. 234 937 van 7 april 2020, met name *“dat verzoeksters verklaringen over het tijdstip van haar activiteiten in Caracas erg uiteenlopen en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden niet worden weerlegd door het louter vasthouden aan haar verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud zonder een plausibele uitleg te verschaffen voor het feit dat haar eerdere verklaringen zo fundamenteel verschillend zijn”*.

Hoewel verzoekster inspanningen heeft geleverd om haar vluchtmotieven te staven en heel wat documenten heeft voorgelegd, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat de hierboven besproken tegenstrijdigheden en inconsistenties in haar verklaringen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas. Verzoekster slaagt er immers niet in om een plausibele uitleg te geven voor de hierboven vaststelde tegenstrijdigheden en inconsistenties inzake de chronologie van de verschillende gebeurtenissen en de personen die aanwezig waren bij het ontslag van de genoemde personeelsleden, essentiële elementen die behoren tot de kern van haar vluchtrelaas, zoals hierboven besproken. Verzoekster beperkt zich verder tot het louter volharden in en herhalen van haar eerder afgelegde verklaringen, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

De documenten die verzoekster heeft voorgelegd ter staving van haar beschermingsverzoek en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud, worden aldus niet aangevuld met voldoende samenhangende, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen. Het geheel aan documenten en verzoeksters verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad dat verzoekster de bedreigingen door de personen die zij moest ontslaan niet aannemelijk heeft gemaakt en dat aan deze problemen binnen Lácteos Los Andes geen geloof gehecht worden.

4.2. Verzoekster heeft eveneens een vrees voor vervolging zowel vanwege de Venezolaans overheid als vanwege de oppositie, en meer bepaald La Resistancia, omdat zij een hooggeplaatst ambtenaar was in een staatsbedrijf die ontslag heeft genomen en/of omdat zij als chavist gekend staat (gehoorverslag CGVS I, p. 17-18; gehoorverslag CGVS II, p. 17).

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal, na het vernietigingsarrest van de Raad, bijkomende actuele objectieve landeninformatie heeft verzameld die betrekking heeft op de situatie van personen met het profiel van verzoekster, met name aanhangers van voormalig president Chavez/voormalige hooggeplaatste ambtenaren in staatsbedrijven die ontslag hebben genomen. Deze informatie bevindt zich in het administratief dossier (AD CGVS, stuk 25, map met landeninformatie, stukken nrs. 14 tot 18).

4.2.1. In zoverre verzoekster vervolging vreest vanwege de Venezolaanse overheid omdat zij als hooggeplaatste ambtenaar ontslag nam, oordeelt de commissaris-generaal als volgt: *“(…) dat uit recent opgemaakte landenrapporten betreffende de veiligheidssituatie in Venezuela niet blijkt dat het loutere feit dat iemand een chavist of een voormalig hooggeplaatst ambtenaar die ontslag heeft genomen is er automatisch toe zou leiden dat deze persoon een bijzonder risico op vervolging of het lijden van ernstige schade loopt. Uit dezelfde informatie blijkt dat ambtenaren die ontslag nemen in Venezuela niet als verraders worden beschouwd; het is immers perfect toegestaan om ontslag te nemen en vele emigranten zijn ambtenaren. Chavisten of aanhangers van het Venezolaanse regime die overgestapt zijn naar de oppositie en zich kritisch uitlaten over de Venezolaanse overheid lopen daarentegen wél een verhoogd risico. Dit blijkt ook uit het door de Raad bij arrest d.d. 7 april 2020 geciteerde rapport van*

het OHCHR. In dit rapport wordt immers aangestipt dat aanvallen ook aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez en militaire dissidenten en ook ambtenaren en werknemers van staatsbedrijven die worden gezien als opposanten, viseren.”

De Raad merkt samen met de commissaris-generaal op dat uit het geheel van verzoeksters verklaringen en omstandigheden evenwel geenszins blijkt dat zij een profiel van opposant zou bezitten of dat zij door de Venezolaanse overheid zou kunnen worden gezien als opposant. In die zin motiveert de commissaris-generaal terdege: *“u werkte immers tot vlak voor uw vertrek uit Venezuela voor de Venezolaanse overheid en diende zelf uw ontslag als (hooggeplaatst) ambtenaar in, hetgeen, zoals reeds aangestipt, in Venezuela perfect is toegestaan (CGVS 1; CGVS 2).”* Verzoekster laat dit motief geheel ongemoeid en bevestigt integendeel dat zij acties vóór de chavisten heeft gedaan en tégen de opposanten. Bijgevolg is haar verwijzing naar het rapport van het OHCHR van juli 2019, met name waar wordt gesproken over de risico’s op overheidsrepressie voor chavisten en ambtenaren van staatsbedrijven die worden gezien als opposanten (onder het hoofdstuk *“Targeting of opposition members and individuals critical of the Government”*), niet dienstig aangezien zij niet valt onder dit profiel en dit ook niet betwist.

4.2.2. In zoverre verzoekster vervolging vreest vanwege de oppositie, ontwaart de Raad in de bijgebrachte landeninformatie geen aanwijzingen die erop duiden dat iedere chavist of iedere voormalige hooggeplaatste ambtenaar in staatsbedrijven die ontslag heeft genomen, automatisch riskeert te worden vervolgd door de oppositie, in het bijzonder La Resistencia. Er blijkt dus niet dat chavisten (aanhangers van voormalig president Chavez) dan wel voormalige hooggeplaatste ambtenaren in staatsbedrijven die ontslag hebben genomen, actueel in Venezuela het voorwerp zijn van groepsvervolging. Het loutere gegeven dat iemand een chavist is of een voormalig hooggeplaatst ambtenaar die ontslag heeft genomen, volstaat aldus op zich niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging door de oppositie vast te stellen. De commissaris-generaal merkt verder op dat evenwel niet kan worden uitgesloten dat in particuliere gevallen chavisten problemen kunnen krijgen in Venezuela en er door toedoen van tegenstanders van het regime, zoals leden van La Resistencia, slachtoffer kunnen worden van gewelddaden en mensenrechtenschendingen, zoals verzoekster aan de hand van landeninformatie aantoonde. Hij wijst er echter terecht op dat het aan verzoekster is om in concreto en in haar specifieke geval aan te tonen dat er in dit verband wat haar betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat. Hij besluit dat in verzoeksters geval er evenwel geen aanwijzingen in die zin bestaan, waarbij hij terecht motiveert als volgt: *“Uit uw verklaringen blijkt immers hoogstens dat, ondanks dat u jarenlang voor een socialistisch staatsbedrijf werkte, u af en toe werd uitgescholden voor rotchavist, dat de wagen van uw echtgenoot, die heden nog steeds in Venezuela verblijft, werd bekrast – in dit verband legde u een foto van een (vuile) wagen neer – en dat er vuilnis in uw tuin werd gegooid. Dergelijk pestgedrag, hoe onaangenaam dit ook geweest moge zijn, kan echter bezwaarlijk gelijkgeschakeld worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, temeer daar u uw problemen met personen die u moest ontslaan niet aannemelijk heeft gemaakt en daar u intussen vrijwillig uit het socialistische overheidsbedrijf ontslag heeft genomen. Volledigheidshalve kan in dit verband ook gewezen worden op uw houding. Hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u gebruik kon maken van de veiligheidsdienst van het bedrijf, de pcp, die u begeleidde van en naar het werk, besloot u op een bepaald moment om hiervan geen gebruik meer te maken en u door uw echtgenoot naar uw werk te laten voeren (CGVS 1, p. 19). Ofschoon u aanvankelijk beweerde niet meer buiten te komen - uw echtgenoot deed de boodschappen - (CGVS 1, p. 19), erkende u later dat u toch nog boodschappen deed (CGVS 2, p. 17). Uw geschetste houding stemt bijgevolg niet overeen met de ernst van uw beweerde vrees als chavista zwaar in de problemen te zullen komen.”*

Door louter te volharden in haar eerdere verklaringen dat zij in een wijk vol opposanten woonde en er enkel op te wijzen dat zij meerdere keren werd uitgescholden en agressief bejegend, brengt verzoekster geen ernstige elementen aan die een ander licht werpen op voorgaande beoordeling. De Raad herhaalt dat verzoekster reeds geruime tijd kon worden beschouwd als chavist en dat zij, behalve enkele krassen aan haar auto, wat vuilnis in de tuin en wat verwijten, geen andere en zwaarwichtige problemen kende omwille van het feit dat zij met het chavisme kon worden geassocieerd. Nu verzoekster haar problemen met de personen die zij moest ontslaan niet aannemelijk maakt en zij intussen vrijwillig ontslag heeft genomen uit het overheidsbedrijf, ziet de Raad geen concrete indicaties die aannemelijk maken dat zij in haar concrete geval bij terugkeer alsnog een risico loopt op vervolging.

Waar zij zonder meer en op algemene wijze stelt dat de situatie in haar wijk gespannen is en dat zij geen andere keuze heeft om terug in haar wijk te gaan wonen nu zij haar echtgenoot niet kan volgen naar San Francisco omdat zij een echtscheidingsprocedure zouden zijn gestart, brengt zij evenmin concrete elementen aan die aannemelijk dat zij in die wijk daadwerkelijk een persoonlijk risico loopt op

vervolging. Dat zij in een echtscheidingsprocedure zou zijn verwickeld, is overigens een loutere bewering die niet wordt gestaafd.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift betoogt dat de inflatie in Venezuela en de algemene situatie haar verhinderen om te verhuizen en dat zij niet beschikt over een intern vluchtalternatief, wijst de Raad erop dat dit betoog niet dienstig is nu nergens in de bestreden beslissing gewag wordt gemaakt van een intern vluchtalternatief. Er worden enkel een aantal bevindingen gemaakt op basis van de beschikbare landeninformatie in het administratief dossier die evenwel slechts “ten overvloede” zijn en dus niet determinerend, maar die verder de algemene situatie van chavisten alsook van hooggeplaatste ambtenaren bij een Venezolaanse staatsbedrijf die ontslag hebben genomen in de Venezolaanse context kaderen. Zo blijkt dat Barquisimeto een stad is van ongeveer twee miljoen inwoners, dat de huidige burgemeester van deze stad een overtuigd aanhanger is van het huidige regime en dat er eveneens regeringsgezinde wijken bestaan deze stad – zo is, bij wijze van voorbeeld, de wijk La Paz een chavistisch bolwerk –, hetgeen verklaart waarom verzoekster zich er vrij kon bewegen. Verder wordt geuid dat Venezuela een uitgestrekt land is van meer dan 30 miljoen inwoners en dat gezien het aantal werknemers van het staatsbedrijf waarin verzoekster werkte en gezien het aantal werknemers in overheidsdienst in Venezuela, bezwaarlijk kan worden aangenomen dat verzoekster overal in Venezuela gekend is naar aanleiding van haar tewerkstelling bij Lácteos Los Andes (gehoorverslag CGVS II, p. 18).

4.2.3. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, blijkt uit wat voorafgaat duidelijk dat de commissaris-generaal, na het vernietigingsarrest van de Raad, wel degelijk is overgegaan tot een evaluatie en een concrete analyse van de risico's die verzoekster gelet op haar profiel als chavist en als hooggeplaatst ambtenaar in een staatsbedrijf die ontslag heeft genomen, bij terugkeer zou lopen.

Het geheel aan documenten en verzoeksters verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook verzoeksters individuele omstandigheden samengenomen met de huidige algemene politieke en veiligheidssituatie in Venezuela, blijken er geen concrete aanwijzingen dat zij bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden dan wel de oppositie omdat zij een hooggeplaatst ambtenaar was in een staatsbedrijf die ontslag heeft genomen en/of omdat zij als chavist gekend staat.

4.3. Verzoekster voert nog aan dat dat zij vervolging vreest omwille van haar vlucht, haar asielaanvraag en haar afwezigheid gedurende de verkiezingen van 2018. Zij wijst erop dat zij een voormalig ambtenaar is die heeft geweigerd om opposanten te ontslagen, die al meer dan 3 jaren uit haar land is gevlucht, die een asielaanvraag heeft ingediend en die niet aanwezig was tijdens de verkiezingen van 2018 in Venezuela waardoor zij hoogstwaarschijnlijk zal worden gezien als opposant.

Wat betreft haar afwezigheid tijdens de verkiezingen van 2018 verwijst de Raad naar wat reeds werd gesteld in arrest nr. 234 937 van 7 april 2020, met name: *“Voor zover zij verwijst naar het communiqué van de Venezolaanse regering waarin wordt gesteld dat zij die niet hebben deelgenomen aan de presidentsverkiezingen als verraders zullen worden bestempeld, blijkt uit het administratief dossier dat woordvoerders van de Venezolaanse regering deze informatie verschillende keren hebben ontkend. Hoewel de Raad vaststelt dat, gezien de graad van corruptie en reputatie van de Venezolaanse regering, de bewijswaarde van deze mededeling van de woordvoerders van de regering uiterst gering is en als dusdanig geen bewijs oplevert van het tegendeel, zijn er ook geen geloofwaardige bronnen voorhanden die aantonen dat de loutere niet-deelname aan de presidentsverkiezingen automatisch ertoe leidt dat men vervolgd wordt in geval van terugkeer. De Raad stelt vast dat verzoekster Venezuela eind oktober 2017 verliet, dat slechts 46% van het electoraat ook effectief deelnam aan de presidentsverkiezingen en dat uit de informatie in het administratief dossier en aangebracht door verzoekster, niet blijkt dat zij die niet deelnamen aan de presidentsverkiezingen van 2018 systematisch hiervoor vervolgd worden.”*

Voor zover verzoekster aanvoert dat zij reeds in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond omdat ze geen gevolg meer wou geven aan de ontslagen in het staatsbedrijf waarvoor zij werkte, herhaalt de Raad wat reeds werd gesteld in het voormelde arrest, met name: *“dat verzoekster verklaarde dat zij zelf ontslag nam uit het bedrijf en dat zij zonder problemen Venezuela kon verlaten met haar jongste zoon zodat zij niet aannemelijk maakt dat zij in 2017 omwille van het feit dat zij niet langer mensen wilde ontslaan in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond”*. De Raad verwijst in deze ook naar wat reeds werd aangestipt in punt 4.2.1., met name dat uit het geheel van verzoeksters verklaringen en omstandigheden geenszins blijkt dat zij een profiel van opposant zou bezitten of dat zij door de Venezolaanse overheid zou kunnen worden gezien als opposant.

Verzoeksters verwijzing een arrest van de Raad en naar het rapport van OHCHR is om deze reden dan ook niet dienstig.

De Raad stelt vast dat verzoekster met haar loutere verwijzing naar de COI Focus, waarmee ze waarschijnlijk doelt op de COI Focus “Venezuela. Le retour des ressortissants vénézuéliens” van 10 januari 2019, geen afbreuk doet aan volgende terechte motieven in de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat de commissaris-generaal haar concrete omstandigheden heeft onderzocht in het licht van de bevindingen uit deze COI Focus: *“Daarnaast stipte u eveneens aan dat u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela vreest als staatloze beschouwd te worden omdat u niet deelnam aan de presidentsverkiezingen van 2018. U vreest dan ook als gevolg hiervan problemen te zullen kennen als u zich opnieuw op de arbeidsmarkt zou begeven en als u medicatie zou willen verkrijgen. U staafde dit met een communiqué van de Venezolaanse regering die uw verklaringen in dit verband zou moeten bevestigen (CGVS 2, p. 4 en 5). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat de Venezolaanse regering (de inhoud van) het door u neergelegde communiqué, waarin overigens verschillende spelfouten te lezen zijn, als niet-authentiek bestempelde. Uit diezelfde informatie blijkt voorts dat er in Venezuela stemrecht, géén stemplicht, is en dat de opkomst bij de voorbije presidentsverkiezingen slechts 46 procent bedroeg. Uw verklaringen dat u bij een terugkeer naar Venezuela louter als gevolg van uw afwezigheid bij de verkiezingen als staatloze beschouwd zal worden en dat u louter als gevolg hiervan problemen zal krijgen op de arbeidsmarkt of op het gebied van gezondheidszorg overtuigen bijgevolg niet. Bovendien kan er in dit verband en in uw specifieke situatie verwezen worden naar het feit dat u een universitair diploma bezit, dat u steeds heeft kunnen werken, dat u zelf ontslag nam omdat u een ‘proper CV’ wenste te behouden, dat uw familie bestaat uit voorstanders van het Venezolaanse regime en dat u in het verleden toegang had tot de Venezolaanse gezondheidszorg en er werd behandeld voor uw medische problemen. Hoe dan ook blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven. Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling. De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Bovendien kan erop gewezen worden dat u Venezuela legaal kon verlaten. Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.”*

Ten slotte verwijst verzoekster nog naar een rapport van de Canadese Immigration and Refugee Board (hierna: CIRB) van 5 januari 2018 getiteld: *“Venezuela: Treatment by the authorities and pro-government groups of failed refugee claimants who return to the country (2016 – December 2017)”*.

Voor wat betreft de risico's die uitgeprocedeerde Venezolaanse asielzoekers lopen wanneer zij terugkeren naar hun land van herkomst, ligt deze informatie in dezelfde lijn als de voormelde COI Focus, en doet deze algemene informatie geen afbreuk aan voorafgaande concrete beoordeling.

Wat betreft de moeilijkheid tot re-integratie voor uitgeprocedeerde Venezolaanse asielzoekers stelt de Raad vast dat deze informatie van de CIRB verouderd is. Uit de landeninformatie bijgebracht door de verwerende partij blijkt immers dat er sinds augustus 2018 een overheidsprogramma in voege is (Plan Vuelta a la Patria) dat tot doel heeft de vrijwillige terugkeer van Venezolanen te regelen, te faciliteren en te promoten, onder meer door financiering van de terugkeerreis en een opvolging in Venezuela om de daadwerkelijk en snelle integratie in de Venezolaanse samenleving te vergemakkelijken (COI Focus 10 januari 2019, p. 7, EASO rapport, p. 120). De Raad stelt verder vast dat verzoekster België is binnengekomen in het bezit van een geldige Venezolaanse identiteitskaart en een Venezolaanse paspoort dat geldig is tot 19 juli 2021 (AD CGVS, stuk 25, map met documenten). Verder blijkt uit de recente landeninformatie niet dat het voorleggen van een 'carnet de la patria' een voorwaarde vormt om een nieuw paspoort te verkrijgen (EASO rapport, p. 108). De Raad ziet dan ook geen administratieve beletselen voor terugkeer.

4.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In casu kan de Raad, gelet op bovenstaande vaststellingen, voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking nemen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Waar verzoekster, betreffende de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, steunt op dezelfde feiten als deze aan de basis van haar vraag om te worden erkend als vluchteling en verwijst naar de situatie in Venezuela, merkt de Raad op dat niet wordt ontkend noch betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten door de Venezolaanse autoriteiten en dat bepaalde profielen in het kader van deze repressie worden gevisieerd. Evenwel herhaalt de Raad, zoals besproken onder punten 4.2.1. en 4.3., dat uit het geheel van verzoeksters verklaringen en omstandigheden geenszins blijkt dat zij een profiel van opposant zou bezitten of dat zij door de Venezolaanse overheid zou kunnen worden gezien als opposant.

De bedreigingen door de opposanten die zij heeft ontslagen worden niet geloofwaardig geacht, zoals uiteengezet in punt 4.1., zodat verzoekster zich niet langer op dit vluchtmotief kan steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte, waar verzoekster de opposanten in het algemeen en de leden van La Resistencia specifiek vreest, blijkt, zoals besproken in punt 4.2.2., dat er geen aanwijzingen zijn dat zij in haar specifieke geval bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade omdat zij een hooggeplaatst ambtenaar was in een staatsbedrijf en omdat zij gekend staat als chavist.

5.2. Verzoekster verwijst verder naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat "*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)"

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op

verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”
(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en oliepijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder herneemt de Raad overweging 35 van richtlijn 2011/95/EU die preciseert dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die kan worden aangemerkt als ernstige schade. De Raad wijst er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat zij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Door louter te citeren uit algemene rapporten over de socio-economische situatie in Venezuela, waaronder de toegang tot voedsel, brengt verzoekster geen afdoende, op haar persoon betrekken feiten en elementen aan die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Verzoekster stelt nog dat zij behoort tot een groep van geïdendeerde personen, met name ernstige zieke mensen en alleenstaande vrouwen, maar deze bewering vindt geen steun in de beschikbare landeninformatie. Nergens blijkt dat ernstige zieke mensen en alleenstaande vrouwen op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien.

Verzoekster is verder een hoogopgeleide vrouw die steeds heeft gewerkt en zelfs hoge posities invulde. Uit niets blijkt dat verzoekster als Venezolaanse niet opnieuw werk zal kunnen vinden, al dan niet bij een staatsbedrijf. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in haar land van herkomst en de inspanningen van verzoekster. Er kan in dit verband nog worden gewezen op haar verklaringen dat zij zelf ontslag heeft genomen omdat zij een ‘proper’ CV wenste te behouden (gehoorverslag CGVS II, p. 17 en 18). Verzoekster bezit voorts een eigen woning. Haar bewering dat haar woning haar zal worden ontnomen in het kader van de plannen van de Venezolaanse overheid om leegstaande panden op te eisen in het kader van het plan 'Ubica tu Casa' overtuigt niet, waar zij stelt dat haar echtgenoot er soms nog naar terugkeert om een aantal huisdieren te verzorgen (gehoorverslag CGVS II, p. 3).

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekster bij terugkeer naar Venezuela zou terechtkomen in een mensonwaardige situatie als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Waar zij verwijst naar haar medische aandoeningen en de situatie van de gezondheidszorg in Venezuela, herhaalt de Raad dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel

gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie in zijn arrest C-542/13 uiteenzette. De Raad stelt vast dat verzoekster niet aanvoert, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat de Venezolaanse overheden haar op intentionele wijze de nodige medische zorgen hebben ontzegd of zullen ontzeggen. Verzoekster kan desgevallend gebruik maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, hetgeen ze heeft gedaan en waarna zij werd gemachtigd tot een tijdelijk verblijf.

5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat Venezuela wijdverspreid geweld kent dat voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld betreft en dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel geweld of politieel geweld is, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd. Dit geweld kadert aldus niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveldorganisaties bijgehouden en gedocumenteerd (COI Focus *“Venezuela. Situatieschets”*, 15 mei 2020, p. 26-34; EASO *“Venezuela Country Focus”*, augustus 2020, p. 20-21, 76-94). De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoekster is evenwel niet uit een van deze gebieden afkomstig. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoeksters verklaarde regio van herkomst, namelijk de stad Barquisimeto gelegen in de Venezolaanse deelstaat Lara, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De algemene landeninformatie die verzoekster citeert, toont evenmin aan dat er in voormelde deelstaat Lara een gewapend conflict aan de gang is. Verder maakt verzoekster een verkeerde lezing van 's Raad arrest nr. 243 678.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Lara, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

5.4. Aldus toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tweemaal werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en was zij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Waar verzoekster ter terechtzitting aanklaagt dat zij na het vernietigingsarrest niet opnieuw werd gehoord, stelt de Raad vast dat hier een middel wordt geformuleerd dat niet wordt aangebracht in het verzoekschrift. Wat er ook van zij, het vernietigingsarrest strekte er niet toe verzoekster wederom te horen. Bovendien duidt verzoekster niet concreet wat zij tijdens een nieuw gehoor bij het CGVS concreet en bijkomend had willen toevoegen of uiteenzetten en had zij overigens de kans om de nodige toevoegingen te doen door middel van het voorliggende verzoekschrift. Aldus blijkt verzoeksters belang bij haar kritiek niet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES